

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

VĚSTNÍK

ROČNÍK XXXVII

VÍDEŇ

KVĚTEN – ČERVEN 1990

ČÍSLO: 5 – 6

„COKOLI VÁM ŘEKNE, UČIŇTE!“ (Jan 2,5)

Každý z nás si jistě přeje,
aby ve světě vládl mír, aby
zmizely uprchlické tábory, aby
všude vládl pořádek, bezpečnost
a zaměstnání pro každého...

Zvláště komunistický svět
tolik m l u v í o míru, o vy-
kořisťování, o spravedlnosti...

Bohužel, jenom o tom m l u v í, ale jeho činnost směřuje k zotroče-
ní celého světa modle komunismu a bezbožectví. Před touto modlou musí
padnout do prachu náboženský řád, společenské a rodinné svazky, státní
neodvislost, projevy svobodné vůle...

Doufejme, že jeho běsnění bude mít brzy konec a že se v naší době vy-
plní příslib fatimského poselství, že se Rusko obrátí k Bohu.

Obrátí-li se Rusko, bude tím pro nás všechno vyřešeno?

Nepřesvědčujeme se denně, že i západní svět podléhá hmotářství, že se
od prohlášení Nejvyššího Soudu r. 1973 ve Spojených státech vraždí průměrně
za den skoro 4.400 nenarozených dětí, že na omamné drogy se vynakládají
biliony dolarů, že podvody, nevázanost, krádeže, násilí a vůbec
zločinnost, nabývají stále větších rozměrů?

Od koho čekáme, že tento hmotářský, požívačnický a bezuzdý proud za-
staví, jestliže my sami o těchto problémech jenom m l u v í m'e, ale
sami nechceme v tom účinně zasáhnout? Ani americký prezident nemůže
mnoho na této skutečnosti změnit b e z účasti Američanů.

Snad se někdo bude bránit otázkou: "Co já sám mohu proti tomu všemu
dělat?" Na tuto otázku je však mnoho odpovědí, které snad každý zná.

Český básník už dávno nám radil: "Bude-li každý z nás z křemene, bude
celý národ z kvádrů".

Katolické hnutí "Christopherů" všem připomíná: "Je lepší zažehnout
aspoň malé světlo než sedět ve tmě a stěžovat si na ni."

I v Písmu svatém najdeme mnoho citátů a příkladů, které vybízejí k o-
sobní iniciativě a k zodpovědnosti za naše bližní. Sv. Františka z Assi-
sí, na př., k úplné změně jeho dosavadního života inspirovala slova: "Co
prospěje člověku, i kdyby získal celý svět, a utrpěl škodu na své duši?"

Sám náš věčný Soudce, před kterým všichni budeme stát na konci našeho
pozemského života, nám připomíná: "Cokoli jste učinili /nebo neučinili/
jednomu z nejmenších mých bratří, mně jste učinili /nebo neučinili/."

Před několika lety Svatý Otec /jistě z Božího vmuknutí/ ustanovil
1. leden /začátek nového roku/ za svátek P. Marie – Matky Boží.

My snad všichni víme, že na její přímluvu Pán Ježíš vykonal první ve-
řejný zázrak v Káni Galilejské. A jako tehdy řekla služebníkům na svat-
bě: "Cokoli vám řekne /můj Syn/, u č i ň t e !", tak po celou dobu trvání
Kristovy Církve nám připomíná – v různých obměnách – totéž: abychom kona-
li pro záchranu vlastní a celého světa, co nám její Syn nakazuje pro-
střednictvím jeho Církve.

Začneme v tomto roce brát vážně náš postoj k Bohu, kterého máme milo-
vat nade všechno, postoj k naší české misi, která nám dává možnost plnit
naše náboženské a národní povinnosti, postoj k místní farnosti, do které
má každý náležet, postoj k členům vlastní rodiny...

V Š E M
M A M I N K Á M,
B A B I Č K Á M
I
P R A B A B I Č K Á M
P Ř E J E M E
K E
S V Á T K U M A T E K
M N O H O Z D R A V Í,
R A D O S T S D Ě T M I
I S V N O U Č A T Y A
H O J N O S T
P O Ž E H N Á N Í

POTŘEBUJEME MARIÍ ?

Některým lidem se zdá, že Ji nepotřebují. Jsou i takoví, kteří "nepotřebují" ani Boha. Těm o Marii - Matce Boží - nemůžeme ani mluvit. Pro ty nezbyvá nic jiného než aby jim milosrdná nebo spravedlivá ruka Boží připomněla jejich pomíjejícnost a závislost.

Jsou však i křesťané, kteří chtějí jméno Marie zatlačit do pozadí. Domnívají se, že úcta a láska k Marii by mohla poškodit nebo zeslabit náš poměr k Bohu a k Ježímu Synu. Každý znalý a věřící katolík se musí jen shovívavě usmát při takových námitkách. Kolik však je takových katolíků mezi námi? Je proto třeba otevřeně říci, jak se máme stavět k Matce Boží.

Kdo by si přečetl z naší půjčovny knihu "Mystické Město Boží", ten by nejen poznal, jaké místo nazaretská dívka a žena zaujímala v dějinách naší spásy, ale také by si snad uvědomil, jak lidsky, t.j. jak krátkozrace se většinou díváme na události a učení obsažené v bibli, která je jen částečným záznamem toho, co její Syn činil a učil. /Srov. Jan 21, 25./ Kdo si však dnes dopřeje času na přečtení 4 svazků?

V měsíci máji, zasvěceném Panně Marii, kdy svátek Matek nás pohne intenzivněji vzpomenout na naši pozemskou / i když je už v nadzemské říši / i nebeskou matku, uvědomme si aspoň stručně, co nutně obsahuje mariánská úcta. Každý se přesvědčí, že nás neodvádí od Boha, od Krista, nýbrž. n a o p a k :

Kdo věří v Marii, v její panenství, ten si uvědomuje, že Maria počala svého Syna mimořádným způsobem. Písmo praví: "Duch svatý sestoupil na tebe a moc nejvyššího tě zastínil. Proto také to Svaté, co se z tebe narodí, bude Syn Boží."

Kdo věří v Marii, věří i v anděly, neboť toto poselství jí oznámil anděl.

Kdo věří v Marii, Matku Boží, věří, že Syn, kterého počala a porodila, byl a je Syn Boží. Jako každá matka, která svým dětem poskytuje pouze tělo, je pravou matkou lidských bytostí, i když jejich duše pochází od Boha, tak i Maria je pravou matkou Ježíše, jehož lidská duše pochází od Boha a jehož Božství trvá od věků do věků - věčně.

V Marii, v její víře a lásce k Bohu, máme dokonalý vzor, jak následovat a plnit učení jejího Syna. V Kristu je ona Matkou nám všem. Ona je také naší učitelkou, přímluvkyní a pomocnicí. Na její přímluvu Kristus učinil první veřejný zázrak. Kdo by ji nepotřeboval?

Nízké pojetí života, kterým se vyznačuje většina nynějšího evropského lidstva — ta mravní omrzlost sdružená s hmotným optimismem — to všechno vzniklo jen z příliš primitivní, pohodlné představy, že pokrok je mechanický, že všechno jde pěkně samo od sebe ku předu a že vedle materiální vůle k pokroku není k tomu třeba už žádné ethické vůle ani ethických ideálů. —

Bez mravního vztahu k životu, bez ethické vůle, bez kultury kráčí se tedy kupředu a dolů. K nevzdělanosti, k mravnímu rozrušení, k naprosté povrchnosti a primitivnosti uprostřed vysoké techniky.

Josef Čapek.

Č. Tomiško:

Před obrazem Madony.

Když obrázek Tvůj, Madono, se mihne mému zraku, tu zdá se mi, že slunečko se povyhouplo z mraků.

A je mi vždycky do zpěvu. Co štěstí, blaha cítím, a zdá se mi, že celý svět je poset samým kvítím.

Ty divy tvoříš, Madono, z Tvých očí nebe zírám, a komu srdce okouzlíš, ten láskou k Tobě zmírá.

Až tam, kde hvězdy třpytivě Ti kolem hlavy planou, mé oči nikdy na Tebe se dívat nepřestanou.

Několik statistických dat

Počet mimoitalských cest Jana Pavla II.	*48
Počet navštívených zemí (včetně opakovaných návštěv)	111
Počet navštívených míst	431
Počet veřejných projevů	1524
Celková délka mimoitalských cest	311 dní
Celkový počet ujetých kilometrů	**691 028 km, tj. tolik, jako kdyby 17 X objel zeměkouli

* včetně cesty do Československa

** včetně 45. cesty

Podle údajů Vatikánského rozhlasu

TRADIČNÍ

MARIÁNSKÉ POUTĚ

Poutě na Kaasgraben – ve Vídni 19, Ettlingshausengasse 1

6 května 1990
3 června
1 července
5 srpna
2 září
7 října

Počet katolíků ve světě

Afrika	89 miliónů 72 tisíc
Asie	
(s Tureckem)	76 miliónů 487 tisíc
Severní Amerika	88 miliónů 507 tisíc
Střední a Jižní	
Amerika	369 miliónů 118 tisíc
Evropa	
(se SSSR)	254 miliónů 961 tisíc
Austrálie a Oceánie	7 miliónů 447 tisíc
Podle „Atlas zur Kirchengeschichte“, Herder 1987, zpracoval MIK	

Pražská meditace

Jaroslav Kusý

Jdu pražskými ulicemi. Jdu pražskou nocí. Čekal jsem, až se snese se střeš stověžatého města do jeho ztichlých ulic. Mnoho se v nich změnilo za to půl století od mé poslední vycházky. Nerozdrobily se jen omítky kdysi měšťanských domů — povolila i malta spěšně a násilně nahozeného *socialismu*. Podzemní bouře loňského roku již nevydržel...

Docházím na Karlův most. Velký krucifix stále tu ještě stojí. Hlava Ukřižovaného jako by se tu skláněla nad celým národem. Zůstávám v pohnutí stát. Z mlžného oparu jarní noci se zvolna zvedá jeho Osud, až splyne v objetí Trpítele s jeho trnovou korunou. Kříž a národ jsou mi pojednou jedním pojmem, jediným obrazem.

Nahoře na břevně paže národa v toužném rozpětí do výše, k hradčanské siluetě, k mohutnému zdivu nad svatováclavským kruhem a monstancí svatojánského jazyka; dole jeho nohy, prokláté v tomto vzrušeném století hřsby hnědých a po nich rudých popravčích čer, visí bezvládně nad spěchajícími vodami Vltavy, do jejíhož zhudebnělého *curricula vitae* zaznamenal Mistr všechny opakované vnitřní stavy národa: víru a zoufalství, radost a bolest, lásku a vzdor. Je to, co nyní podle mnou šumí, některý z jmenovaných stavů — nebo je to ještě něco jiného? Nového, dávno již zapomenutého? Je ve zvucích nárazech vln příslib? Jako onen biblický při zjevení duhy? Je to tajemná hudba dosud nedokonaného vítězství?

Vracím se v jejím tichém rytmu do ulic legendárního města. Procházím pod Hanušovým orlojem Staroměstského náměstí, pod radnicí, jejíž stěny odrážely v průběhu staletí všechna volání shromážděného lidu — někdy „*Hossana*“ a jindy „*Ukřižuj!*“.... Před 43 roky jsem zde stál také já — ve stotisícovém davu mladého lidu, který si hrdě říkal *Mládež Československé strany lidové*. Na svatodušní výzvu předsedy strany, Msgr. Jana Šrámka, v sugestivní otázce vztahující se na tenkrát již opět ohroženou demokracii: „*Slibujete mi to?*“, zaburácelo historické náměstí mezi Týnským chrámem a Staroměstskou radnicí: „*Slibujeme!*“.

Na tuto slavnou přísahu myslím nyní v nočním klidu mohutného prostranství. Tehdejší Šrámkova mládež nese na svých bedrech bezmála již půlstoletou zář zklamání nadějí, existenčních zápasů, mrazivý chlad vězeňských stěn, jimž platila za své neodvolatelné ideály *křesťanské demokracie*. Na její místa dorostli noví mladí muži a mladé ženy. Nikdo je nenaučil jejímu „*credu*“, ani škola, jen zřídka rodina. Ale náhle se v nich ozval zákon přirozeného Zjevení, jak je znám z duchovního života procitnuté víry v Boha. Ty deseti tisíce studentů i ostatní mládeže, které minulého roku naplňovaly Staroměstské a Svatováclavské náměstí a nakonec spolurozhodly onen heroický boj o svobodu holýma rukama, se neshromáždily, aby manifestovaly vědomě za politickou demokracii *křesťanskou*. Jejich odvážné úsilí o svobodný život neslo však v sobě, i nevědomky, prvky etiky a morálky křesťanství, jež bylo již v jeho prvopočátcích naroubováno na strom života, na jeho řád práva, spravedlnosti a pravdy.

Za několik týdnů bude o něm rozhodovat všechny český a slovenský lid; ti ze Staroměstského náměstí svatodušních svátků 1947, i ti z letenské pláně a bratislavského Hviezdoslavova náměstí 1989. Myslím, že o tyto se nemusíme obávat, po kterém větru napnou 8. června plachty naší státní lodi. Pozornost s lidským i občanským zájmem bychom měli věnovat těm, kteří se zalekli prudkého vývoje, domnívajíce se, že jde a přijde proti jejich zájmům *socialním*. Měli bychom jim také trpělivě vyvracet lži našeptavačů, kteří, nemohouce se smířit se ztrátou čtyřicetileté bezohledné moci, kalí teprve nedávno od ní očištěné vody, kritizují, sýčují. A měli bychom těm, kteří v roce posledních svobodných voleb 1946 propadli z občanské nauky, pomoci poučnými kondicemi, aby v červnu složili z ní úspěšný reparát.

VÍTÁME A SRDEČNĚ ZDRAVÍME papeže Jana Pavla II. v Československu. — Krátce předtím přijal ve Vatikáně ve zvláštní audienci místopředsedu Federálního shromáždění JUDr. Josefa Bartončíka, předsedu Čs. strany lidové.

Učme se umění nemožného

Masaryk zakládal politiku na mravnosti. Zkusme v nové době novým způsobem obnovit toto pojetí politiky. Učme sami sebe i druhé, že politika by měla být výrazem touhy přispět ke štěstí obce, a nikoli potřeby obec podvést nebo ji znásilnit. Učme sami sebe i druhé, že politika nemusí být jen uměním možného, zvláště pokud se tím myslí umění spekulací, kalkulací, intrik, tajných dohod a pragmatického manévrování, ale může být i uměním nemožného, totiž uměním udělat lepšími sebe i svět.

Nedopusíme, aby pod vznešeným hávem touhy sloužit věcem obecným rozkveřla opět jen touha posloužit každý sám sobě. Teď už opravdu nejde o to, která strana, klub či skupina zvítězí ve volbách. Teď jde o to, aby v nich zvítězili — bez ohledu na své legitimity — ti mravně, občansky, politicky i odborně nejlepší z nás. Budoucí politika i prestiž našeho státu bude záviset na tom, jaké osobnosti si vybereme a posléze zvolíme do svých zastupitelských sborů.

Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice samostatné, svobodné, demokratické, o republice hospodářsky prosperující a zároveň sociálně spravedlivé, zkrátka o republice lidské, která slouží člověku a proto má naději, že i člověk poslouží jí. O republice všestranně vzdělaných lidí, protože bez nich nelze řešit žádný z našich problémů: Lidských, ekonomických, ekologických, sociálních i politických.

VÁCLAV HAVEL

PROSILI JSME O ZÁZRAK - A ZÁZRAK SE STAL:

Naše rodná zem je svobodná

Upřímné a naléhavé pozvání k děkovné pouti do Lisle, IL.
k soše Panny Marie, „patronky exilu“.

Po mnoho let lidé českého původu ze všech částí Ameriky i Kanady konali soukromě i skupinově se svými duchovními pastýři poutě k soše „Panny Marie v exilu“, která stojí vysoko mezi stromy na trávníku zahrady benediktinské koleje sv. Prokopa v Lisle, Illinois. Spíná ruce k nebi v motýlité stejné jako socha Neposkvrněné, stržená pražskou levičáckou lázou dne 3. listopadu 1918, která se vracela z „táboru lidu“ na Bílé Hoře západně od Prahy. Replika této sochy v Lisle hledí na východ, ku Praze, kam se má navrátit až bude Československo svobodné.

Tito poutníci přicházeli vytrvale do Lisle za jedním účelem: prosit Matku Boží o pomoc osvobodit Československo. Pevně věřili, že Bůh nemůže říci „ne“ své Matce a že jednoho dne bude Československo opět svobodné, a pak, že mariánská socha národního usmíření opět zaujme své místo někde v prostoru Staroměstského náměstí.

Byla to dlouhá a těžká cesta, ale my jsme neztráceli naději a svou upřímnou a hlubokou víru. I my, jako děti jsme se k sv. Prokopu do Lisle vracely a vytrvale prosily o návrat svobody do rodné země svých rodičů. Pak, už jako dospělí - přivedli jsme na pont' do Lisle i svoje děti, narozené v exilu a nyní už i z těchto dětí jsou dospělí, mají svoje rodiny a tak cílodíme na pont' už i s našimi pravnuky - v pevné víře a naději.

4 Papež v Československu

Byla to v dějinách první papežská návštěva v Čechách a na Slovensku, a to - spolu s jejím průběhem ve dnech 21. a 22. dubna - ji činí historickou. Začala se v sobotu 21. dubna dopoledne uvitáním na letišti v Ruzyni v Praze, kde papeže Jana Pavla II. pozdravil prezident republiky Václav Havel, kardinál František Tomášek, předseda Federálního shromáždění Alexander Dubček a federální vláda v čele s ministerským předsedou Čal-fou. Přítomni byli i biskupové a mnozí kněží. Po formalitách a přehli-dce čestné stráže pražské posádky opustil papež letiště, aby v papamobilu nastoupil cestu do Prahy. Už v předměstských ulicích byl hlasitě pozdravován, lidé ho vítali květinami, ale zástupy mohutněly, čím více se papežské auto blížilo ke středu města. V posledních několika kilometrech bylo nadšených občanů tolik, že zaplnili chodníky. Katedrála Sv. Víta na Hradě, první cíl návštěvy Svatého otce, byla přeplněna duchovními hodnostáři, řeholníky a řeholnicemi, mnohými tělesně postiženými lidmi a spoustou mladých lidí.

Papež, než byl přiveden k hlavnímu oltáři, setrval ve svatováclavské kapli několik minut v rozjímání. U hlavního oltáře byl uvitán kardinálem Tomáškem. V kázání Jan Pavel II. několikrát projevil kardinálu Tomáškovu vděčnost za hrdinný postoj, jakým kardinál hájil církev a domáhal se pro ni svobodu. Papež mluvil o dlouhých letech pronásledování, jehož velkou první církevní obětí byl arcibiskup Beran.

Odpoledne kolem čtvrté, když za hlalu zvonů všech pražských

chrámů přijížděl Jan Pavel II. na Letenskou pláň, několikrát v papamobilu projel a pozdravil milión nadšeně vítajících a mávajících účastníků mše svaté. Tolik lidí na církevním obřadu v Praze snad ještě nikdy nebylo. Pravda, všichni lidé nebyli z Prahy, mnozí byli z venkova, hodně ze cizinců, a všichni nebyli katolíci - vzdát účtu papeži přišli i nevěřící. Přesto to byl úžasný projev úcty a lásky k hlavě církve.

Po mši odjel Jan Pavel II. na Pražský hrad, kde - přivítán prezidentem republiky - vystoupil na balkon, odkud pozdravil věřící z Československa i ze zahraničí. Papež odevzdal prezident Havel jako dar misu, zhotovenou z tvrdého, křesťá-lového skla, na které byl vyryt biblický námet Poslední večeře Páně. Umělecké dílo vyrobili skláři v karlovarském podniku Moser. Svatý otec věnoval oplátkou prezidentu Havlovi vzácnou mozaiku s nábo-ženským výjevem a s papežským znakem. Později večer došlo k setkání s představiteli kultury a politické-ho života v Nové Rudolfově galerii na Hradě. Po uvitání prezidentem Havlem - ten na závěr řekl, „vítám Vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky“ - předstoupil před mikrofon Jan Pavel II. a pozdravil představitele země, která po tisíciletí tvořila živou a významnou duchovní křesťovanku Evropy. V dalších odstavcích řeči k čs. intelektuálům poznamenal, že papež Polák nezapomíná, že křesťanství přišlo do Polska z Čech. Připomněl kulturním pracovníkům, že kultura předpokládá svobodu a kladl jim za povinnost chránit kulturu národa jako zřetelníci oka. Zvláštní pasáží

projevu se papež obrátil k přítom-ným studentům, kteří svou stateč-ností a zároveň rozvahou tak výrazně přispěli k tomu, aby tato země bez násilí a pomsty dosáhla svobody.

Následujícího dne, v neděli 22. dubna, byl papež očekáván na Velehradě, kde bylo prostranství před bazilikou a kolem ní přeplněno statisíčovými davy věřících. Bylo mezi nimi hodně mladých, mnozí a mnohé přišli v krojích. Shromáždění, sotva se objevil papamobil, volali: „At' žije Svatý otec.“ A zatím, co se ten převlékl do mešního roucha, nesla se vzduchem velehradská píseň, Bože, cos ráčil před tisíci roky... Na Velehradě, tak těsně spjatém s věro-zvěstí Cyrilem a Metodějem, se na tisíciletí vzpomíná s jasným porozu-měním, než jinde. Tady tisíc let není tak dávno. V průvodu, který vyšel z baziliky k oltáři, mával Jan Pavel II. na všechny strany. U oltáře k němu přistupuje msgr. František Vaňák, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský, aby ve Svatém otci uvítal nejvyššího poutníka velehrad-ského. Papež s pohnutím poděkoval a je rád, že přišel do kraje věrozvěstů, slovanských apoštolů Cyrila a Meto-děje, patronů Evropy. K cyrilometo-dějskému odkazu se papež ve svém projevu několikrát vrátil. Bouří po-tlesku bylo přijato papežovo ozná-mení, že chce z tohoto místa - z Velehradu - oznámit církvi svůj úmysl svolat pro Evropu zvláštní zasedání biskupské synody, aby měli biskupové možnost s větší pozornos-tí se zamyslet nad významem, který tato chvíle dějín má pro Evropu, pro církev.

Papežově návštěvě v Československu se při-kládala důležitost i v sousední, ale i ve vzdá-lejší cizině. Některé rakouské a západoně-mecké televizní a rozhlasové stanice přinesly delší záznamy o cestě, rakouská televize pře-nášela v sobotu z uvitání na letišti, záběry z cesty do katedrály a obřady ve svatovítské kate-drále současně s čs. televizí. V neděli obřady na Velehradě a hodinový záznam z Vajnor. Krátké záběry měly televizní stanice též ve zpravodaj-ských relacích. Světového rozsahu byl tiskový ohlas návštěvy.

Z celkového počtu padesáti biskupů, kteří se sjeli k papežově návštěvě, málem polovina - 24 byli z ciziny, někteří i ze Spojených států.

Dva dny pořad návštěvou Jana Pavla II. v Československu bylo v Římě i v Praze současně oznámeno, že se obnovují diplomatické styky mezi oběma státy, které byly po čtyřicet let přerušeny.

Jedním z důvodů, pro něž se papežská ná-vštěva v Československu těšila takovému zájmu mezinárodní politické veřejnosti, mohla být i skutečnost, že papežova návštěva v Českoslo-vensku byla po té stránce průkopnická, že to byla první návštěva papeže - kromě Polska ve Východní Evropě.

O průběhu návštěvy Svatého otce v Česko-slovensku podávalo zprávy nebo psalo kome-n-táře celkem 1.200 novinářů. Polovina z nich byla z ciziny.

V sobotu odpoledne krátce před 3. hodinou se přihnala na Prahu bouřka. Jeden z kněží utěšoval věřící: „Po tom, co jsme museli snášet čtyřicet let, těch pár kapek už taky sneseme.“

Významným obřadem, o němž se nevědělo, bylo udělení pallia olomouckému arcibiskupovi Vaňákov. Pallium je část roucha, která se ude-luje v Římě nově jmenovaným arcibiskupům. Až doposud se pallium udělovalo jenom v Římě. Výjimka, učiněná na Velehradě, byla první v dějinách církve.

Zvláštní pozornost věnoval papež mládeži. Vzpomněl, že byla velmi zastoupena na jubi-lejní pouti v roce 1985, kdy mu - papeži - nebylo dovoleno na Moravu přijít. Ubezpečil mladé křesťany, že pout' v roce 1985 byla svítáním, významným mezníkem na cestě ke svobodě. Pod oltářem bylo na vybraném místě položeno několik základních kamenů ke kostelům, které se budou stavět. Svatý otec byl požádán, aby vystavené základní kameny posvětil. Což učinil. Přišla chvíle rozloučení. Papež oslovil Slo-váky a řekl jim, že se těší až bude v Bratislavě, pak si vyžádal svolení, aby směl polsky promlu-vit ke svým krajanům, kteří jako poutníci přišli na Velehrad i s delegací polské vlády v čele s ministerským předsedou Mazowieckim. Také tato papežova zdravice byla přijata velkým po-tleskem, jako i další, které Jan Pavel II. pronesl v jazycích poutníků, jimž byly zdravice určeny. Mluvil maďarsky, německy, rusky, ukrajinsky, potom italsky, francouzsky, anglicky a španěl-sky.

S radostí pozdravil i kardinály, kteří na Velehrad připutovali, Cassaroliho z Vatikánu, Macharského z Krakova, Wettera z Mnichova, Groera z Vídne, arcibiskupy Colasuonno a Mondicchio z Říma, biskupa Škarvadu z Čech, biskupy, kteří připutovali z Polska a z Ame-riky. Z československé vlády pozdravil náměs-tka předsedy dr. Černogurského, náměstka dr. Hromádku, ministra vnitra dr. Sachera (sotva papež řekl toto jméno, zvedla se dlouhá bouře potlesku - což bylo politicky významné gesto na podporu tohoto ministra), pozdravil i dr. Pitharta, předsedu české vlády, arcibiskupa Vaňáka a všechny další biskupy. Po závěreč-ných liturgických slovech Jděte ve jménu Páně se shromáždění statisíců začalo rozcházet.

V pět hodin odpoledne byl Svatý otec očeká-ván statisíci slovenskými věřícími, kteří zaplnili letiště ve Vajnorech u Bratislavy, kde byla opět na pořadu mše. Jana Pavla II. uvítal ve Vajno-rech, kam Jan Pavel II. přiletěl z Velehradu vrtulníkem, arcibiskup Sokol z Trnavy, metro-polita slovenský. Papeži byli představeni před-seda Federálního shromáždění Dubček, před-seda slovenské vlády Čič, další reprezentanti vysokých úřadů a někteří biskupové. Před zahá-jením mše projel papež křížově mezi zástupy věřících a z papamobilu jim žehnal. Odpovídali mu jásáním a máváním praporků a kytic. V průběhu obřadů byl také arcibiskup Sokol vy-znamenán palliem. V projevu se opětovně papež vrátil k cyrilometodějské tradici, k jejímu významu pro Slovensko a k jejímu budoucímu poslání, aby se stala mostem v budoucí Evropě. Také ve Vajnorech lidé Sva-tému otci rozuměli a doprovázeli mnohé pasáže jeho projevu se souhlasným potleskem. Jako bylo ceremoniální uvitání v sobotu, tak cere-moniální bylo i rozloučení s papežem v neděli. Ve 20,30 hodin odletěl z mezinárodního letiště Ivanka v Bratislavě do Říma.

DOSTALI JSME DOPIS

Nyní, kdy už se zase může svobodně mluvit i na veřejnosti, dávají lidé nahlédnout do svých osudů, do toho co před tím jenom nosili v sobě nebo se odvážili světit jenom nej-bližším.

Nedávno jsme dostali dopis od na-šeho kolegy. Po válce studoval zde v Anglii. V roce 1947 se vrátil do CS. Je to dojímavé čtení a poučné zvláště pro ty kdo to nemohou pamatovat. Píše:

"Když se říká, že už není kontrola, proč bych Ti nenapsal po 43 letech? ...Dnes máme svobodu a jsme tak de-formovaní nařízeními seshora, že dobře nevíme, co se svobodou dělat. A kdybychom i věděli není s kým o svobodě a svobodně mluvit..."

Moc děkuju Pánu Bohu, že jsem vše přežil. Bylo to někdy na ostří nože. Z internace klášterní jsem šel na vojnu, kde nás hlídala vojenská po-licie. Po dvou letech jsem byl obža-lován a souzen /bez doručení obža-loby, bez doručení rozsudku, ale prokurátor, ten slavný Čížek z pro-cesu Toufara, se odvolal/. Následo-val po dlouhé půze Nejvyšší vojens-ký soud, kde mne vojenský prokurá-tor obhahoval a můj obhájce ex offo mne obviňoval, ale stále jsem ne-věděl co jsem provedl. Až po dvaceti letech při rehabilitačním soudu se ptal soudce mého vyšetřujícího re-ferenta /z r.1952/ kdo tam vepsal zeleným perem, že obžalovaný měl vysílačku. A on klidně řekl: "Já - z příkazu centra". A tak jsem deset let odkroutil po všech možných věze-ních, nejděle na Jáchymovsku na ru-dě a jen tam jsem byl 143 dny v ko-rekci /t.j. bunkru podle stara/.

Když jsem se vrátil z Leopoldova, stavěl jsem nejprve dům bratrovi jednoho spolubratra a potom jsem nastoupil jako skladník do okresní-ho průmyslového podniku do r.1968. Od té doby dělám údržbáře zde /na jedné faře v severních Čechách/ Jen čekám jak kočka na myš, až "bratři" odsunou /sov.arm./, abych zahájil potřetí otvírání gymnasia...

Náboženství a politika.

Když se politika dotýká oltáře, tu náboženství a církev a papež mají nejen právo, nýbrž i povinnost dáti pokyny a směrnice, které katolíci mají právo žádati a povinnost zachovávat.

(Pius XI.)

Církvi musí záležet na tom, jaké zákony jsou ve státech, nikoliv, pokud se týkají státu, nýbrž poněvadž někdy přestupují a napadají práva církve. Ba dokonce církvi je Bohem někdy vykázan úkol klásti odpor, kdyby někdy státní řád byl náboženství zhoubný a úsilovně o to pracovat, aby do zá-konů a nařízení lidových vnikla ctnost a evangelia.

(Lev XIII.)

Zatím mi zdraví slouží, třeba stár-neme. Ale nedám se a mám se svatou Anežkou smlouvu /pracovní/ do r. 2000...

Jak to bylo snadné pracovat mezi lidmi po návratu z německého vězení! Ale jak je nesnadno proniknout k li-dem dnes. Nejistota, nedůvěra, ohle-dy na sousedy, nikdo tomu nevěří...

Mám na starosti pět kostelů a něja-kou tu kapli. Tři kostely mi zbo-řili než jsem nastoupil...

Slyšel jsem včera a dnes ráno Tvůj hlas v BBC... Tož jsem se musel projevit jako stařec a trochu za-vzpomínat. Jinak na to nemáme kdy: dělníci, návštěvy, nákupy, prostě vše... Tu to není tak jednoduché jak jinde: podniky "nemají kapacitu sklad nemá materiál, dělníkům se nechce, pokud vůbec přijdou do prá-ce. Tak apoštolát kněze byl ukazo-vat komunistům, jak se pracuje... Bude to těžká převýchova a učení skromnosti /těch, kteří měli pří-stup k možnostem/...

A při tom všem žijeme. Samozřejmě moc nejásáme, ale jsme doma a dě-kujeme Bohu, že jsme se dočkali radostných dnů, kdy nejsou církev-ní tajemníci, kdy nejsou všude špiclové, kdy se učíme svobodněji dýchat".

Zdar a sílu Tvůj v Kr. Josef

Kolik takových příběhů by se dalo napsat? Každý máme asi někoho z okruhu našich známých, kdo něco takového prožil. Většina lidí, kteří mohou takové příběhy vyprávět, to obvykle dělá neokázalým způsobem. Ani z tohoto vyprávění nedýchá žádné bolestinství, je to spíš prosté konstatování. Ti co toho hodně prožili jsou obvykle skromní.

S Petrem Bezručem se můžeme ptát: "Kdo mi těch sto roků vrátí?" Ni-kdo je nevrátí. A přece tyto osudy jsou nesmírně cenným příspěvkem k tomu, že prožíváme nadějnou pří-tomnost, a jak pevně věříme, se dočkáme lepší budoucnosti. JL+JP

J. Em. Jozef kardinál Tomko, prefekt římské kongregace pro šíření víry.

Rodem Slovák, odchovanec naší čs. římské Koleje Nepomucena - v době, kdy byl Msgr. František Planer jeho vicerektorem a rektorem byl tehdejší Msgr. Tomko

Prezident Havel na cestách

Prezident Václav Havel před americkými zákonodárci ve Washingtonu

„Svou svobodu si už vzít nedáme“

CO SE MĚNÍ A CO ZŮSTAVÁ

Nepřestáváme se divit. Od 17. listopadu 1989 nastalo v našich zemích tolik změn, že by to stačilo na několik let pomalého vývoje. Stejně tak se to dá říct o jiných zemích sovětského bloku. A nyní dochází i na "mateřskou zemi" samotnou. Z Moskvy přicházejí zprávy, že komunistická strana, která železnou rukou ovládala veškerý život v Sovětském svazu, je také ochotna vzdát se ústavou zajištěné vedoucí úlohy ve státě. Je nesporné, že žijeme v převratové době kdy se přetváří část Evropy a Asie k nepoznání. O těchto letech se jednou bude psát v učebnicích dějepisu. Kam ty všechny změny povedou?

Žijeme ve vzrušující době a přece se o slovo hlásí střízlivý rozum i některá varování. Předně bychom neměli očekávat příliš mnoho. Neměli bychom se jenom ptát co nám to všechno přinese, ale také: jak já mohu k tomuto pozitivnímu vývoji přispět. Všichni jsme nyní zodpovědní za stav veřejných věcí.

Dále bychom si měli být vědomi, že

jsou věci, které zůstanou stejné přes všechny změny. Když bývalý režim začal, slýchal jsem od starších lidí říkat: Všeho do času, jenom Pán Bůh na věky. Tehdy samozřejmě nemohli vědět do jakého času, ale vyjadřovali tím přesvědčení, že věci tohoto světa se mění, zůstává jenom Bůh a jeho láska k nám. Ano, režimy se mění, Bůh však a lidé zůstávají. Zůstávají jejich úzkosti, ale také jejich touha po lepším životě. Na otázky života a smrti nedá odpověď žádný společenský řád, tyto problémy nevyřeší žádná politika i kdyby byla sebenoudřejší. Ta má svoje hranice, za ně už její působnost nesahá.

Naděje na opravdu plný lidský život přesahují každou politiku a mohou dosáhnou svého naplnění jen v Bohu samotném. Jedině s ním a v něm pak náš život dostává plný smysl. Prorok vyjadřuje tuto trvalou pravdu slovy:

"Obraťte se ke mně a dejte se spasit, všechny končiny země. Neboť já jsem Hospodin a nikdo jiný"

Izaiáš 45.22

Důležitost katol. spolků.

JP

Bez katolických spolků duchovní správce, zvláště ve městech a místech průmyslových, nejen nezíská zbloudilých, nýbrž snad to i ztratí znenáhla mnohé z těch, jež měl za horlivé a zbožné katolíky. (Jak. Hudeček.)

*

Jednou příčinou hrozných náboženských poměrů v dělnictvu francouzském je okolnost, že klerus nedbal, aby dělnictvo mimo kostel nalezlo svou záštitu v dobrých spolcích. (Arnou.)

*

Církev používá spolků, aby věřící všech stavů zachraňovala pro církevní život, aby je upevnila ve víře a mravnosti. (Diecesní synoda ve Freiburgu.)

V prosinci 1989, když jsem byl přítomen v Luhačovicích " Křesťanského Fora" kde se hovořilo ,a plánovalo, o budoucí katolické práci, ukazuje se plodná činnost. Těšíme se. Máme radost. Vídeň. 7

NAŠE DĚTI A UKŘIŽOVANÝ KRÁL

=====

Pátou postní nedělí se v pozlovském kostele po křížové cestě hrálo nezapomenutelné představení na motivy pašijových her "Ukřižovaný král".

Malí herci nám znovu připomněli tento nejdramatičtější příběh lidských dějin.

Slovy hlavního představitele Ježíše Jirky Mikulce Vám připomeneme ústřední myšlenku celého představení:

"Odpykat chci vaše hříchy
v mukách, jak Beránek tichý.
Na kříži budu vám blíž."

Všichni, kteří jsme se zúčastnili, jsme cítili nezapomenutelnou atmosféru, kterou děti svými hereckými výkony dokázaly vytvořit.

Pan kaplan Antonín Basler si s malými dětmi opravdu rozumí. Pan kaplan i jeho zdatná pomocnice Marta Miškaříková nám už několikrát připravili společně se svými malými svěřenci nezapomenutelný zážitek

Vidíme v životě, že nám katolíkům nikdo nepomáhá a že si musíme pomáhat sami. Musíme si podat ruce nejen v soukromém životě, ale podporovat se i v životě veřejném. (Seredi.)

RENESEANCE ŽENY

V poslední době jsme slyšeli a četli mnoho o tom, co společnost pro ženy dělá, méně o tom, co pro společnost dělají ženy a velmi málo o tom, co by ženy dělat měly, aby správně plnily své životní poslání.

Jaké je vlastně životní poslání našich žen a dívek? Již ve Starém zákoně se dočítáme, jaké požadavky se kladou na ženu. Žena má být statečná, starostlivá, pracovitá, dovedná atd, radostná, mírná, bohabojná. Má být šťastným středem šťastné a spokojené rodiny i svého okolí.

Splňujeme tyto nároky i my, moderní ženy? Nezaostaly jsme poněkud za svými starozákonními družkami? Přiznejme si, že naše ženství potřebuje nutně křesťanskou renesanci.

Proto jsme uvítaly možnost založení ženského sdružení, které by nám k tomu dopomohlo.

V Luhačovicích byl Klub křesťanských žen založen 8. 2. t. r. Poprvé se nás sešlo 36, a to žen různého stáří, od 17 do 80 let. Teď se scházíme dvakrát za měsíc, ve středu; většina žen je z Luhačovic, 5 z Kladné Žilín. Klub je však dobrovolné sdružení, kam může přijít kdokoli, pokaždé nás navštíví i některá pacientka nebo rekreatka z lázní.

Jsem si vědomy toho, že se máme nábožensky vzdělávat, abychom mohly lépe působit v našich rodinách a našem okolí. V tomto směru nad námi převzal patronát pan farář. Seznámil nás s aktuálními problémy ve farnosti i ve společnosti vůbec. Také P. Divíšek přispěl poutavou promluvou o Panně Marii, vzoru současné ženy. Máme i knihovnu, kde je možno si vypůjčit především náboženské a duchovní knihy.

Pro to, abychom byly dovednější a vzdělanější, máme zajištěny kroužky vyšívání, pletení, šití, pěstování a vazby květin, kroužek angličtiny, na programu je beseda dětské lékařky a dětské sestry o problémech malých pacientů, populární přednášky ze sociální psychologie /mezilidské vztahy/ a další.

Naše ženy se zúčastní duchovních cvičení, poutí, připravujeme dětský výlet s programem.

Chtěly bychom být užitečné ve farnosti i těm, kteří do Klubu nechodí. Potřebujete krátkodobě pohlídat děti? Zařídíme. Rády bychom naše služby v budoucnu rozšířily i do jiných oblastí, hlavně v péči o staré a opuštěné lidi. KKŽ nemá být sdružení pouze vzdělávací a učící se, ale také společnost žen sloužících a rozdávajících se. Pokud vás to neodradí, přijďte mezi nás!

Příští schůzka je 18. 4. t. r. v hasičské zbrojnici v 19.30 hodin.

Václava Skovajsová

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý **první čtvrtek**
v měsíci, vždy od **19 do 20 hodin**.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

**JSM - ČESKÝ KOSTEL, VÍDEŇ 3,
RENNWEG 63.** Od **neděle dne 15. říj-
na 1989 v 9.15 hodin** začínáme na Renn-
wegu 63 s přípravou na **svátost birmová-
ní**. Přihlásit se mohou jen ti, kteří v roce
1990 budou mít nejméně 14 roků. Vezmě-
te s sebou křestní list! Příprava bude kaž-
dou první a třetí neděli. Volejte telef. čís-
lo 73 02 692 od 17.45 hodin.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou **neděli** a každý **svátek** v **7.45 hod.**
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

VII. ODBOR JSM

**VÝLET DO KORUTAN - MILL-
STÄTTERSEE** - o Svatodušních svát-
cích - **2. až 4. června 1990**, informace a
přihlášky: H. Hoschky, tel.: 534 35 503.

ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNINAMI
- **GRILL** - **sobota 30. června 1990 v**
17 hodin, ve velkém sále Vídeň 3, Schüt-
zengasse č. 30.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou **neděli** v měsíci v **9 ho-
din** mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v **7 ho-
din** a v **10 hodin** mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v **10 ho-
din** mládežnická mše svatá s rytmickými
písněmi v českém kostele Vídeň III.,
Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou **neděli** a **zasvěcený svátek** v
8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů
Viedeň I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB 1. okres, Seitzer-
gasse 5., IV. patro: otevřeno **pátek** od **17**
do 21.30 hodin a v **neděli** od **9 do 11 ho-
din**. Každý **první pátek** v měsíci mše sva-
tá v kapli sv. Stanislava od **19 hodin**, 1.
okres, Kurrentgasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý **druhý** a **čtvrtý pátek** v měsíci
souvislý cyklus z českých dějin, vždy od
20 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puch-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje **každou první středu** v
měsíci od **18 do 19 hodin**. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me **každé úterý** od **19.30 do 21 hodin** v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítá-
ní!

RUDOLFOVI RŮŽIČKOVI
K 85. NAROZENINÁM
HODNĚ ZDRAVÍ A BOŽÍHO
POŽEHNÁNÍ DO DALŠICH LET
PŘEJE REDAKCE A JSM

Ctitelé mariánští!

IV. odbor Jednoty sv. Metoděje, Vídeň
XX., pořádá v neděli dne **27. května** svoji
tradiční jarní pouť do Mariánky u Bratis-
lavy. Vyjždíme z Brigittaplatzu v **7 ho-
din**, zastávka v Rosensteingasse even-
tuálně na Rennwegu. Jízdné činí 150 öS.
Vrátíme se kolem **20. hodin**. Oběd v Bra-
tislavě možno platit i v šilinkách. Pozor!
Každý účastník musí mít platný pas. Zá-
vazné přihlášky přijímáme do 6. května. Z
technických důvodů nemůžeme po 6.
květnu brát přihlášky. Jízdenky obdržíte
u členů výboru. Poněvadž je o tuto pouť
veliký zájem kupte si ihned jízdenky. Ne-
ní možné jízdenky vracet. Těšíme se na
vaši účast.
Ave Maria!

Viktorie Rickardová:

Kdo žije mezi chudými katolíky, poznává jakou slávu a
krásu dodává katolicismus životům těžkým a spleťtým, pře-
svědčí se o lidskosti a něžnosti jeho, jež neviditelně vede ho
k teplu a světlu, které nabízí.

• **NAŠE BABIČKA** má skvělou paměť! -
• Jak to? - • Vyprávěla mi, jak Kolumbus ob-
jevil Ameriku a to bylo skoro před pěti sty le-
ty!

• **ČLOVĚČE**, já si doma připadám ja-
ko v kostele. - • Proč to? - • Jak vejdu,
začne kázání.

Ustupovati do ústraní nebo mlčet, když se zvedá se všech stran takový
křik proti pravdě, jest zneuctívání Boha.
(Maurin.)

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

16. září 1990 - »To byl český muzi-
kant«
21. října 1990 - »Baron Prášil«
25. listopadu 1990 - »Paté kolo u vozu«
Všechna filmová představení se konají
vždy v neděli v TABOR-KINO v 9.30 h.

PRO ZASMÁNÍ

"Hledají lupiče. Myslíš, že se
někdo na to místo přihlásí?"

"Kdyby
se dámy na chvíli ztišily,
slyšeli bychom hřmot vodopádu."

"To je ten tvůj plášť
se vzorem rybí kosti!"

VRCHOL SPORIVOSTI